

П. Делирадевъ

Ведена

За последнитѣ дни на второто българско царство отецъ Паисий ни разправя въ своята Славянобългарска история, че царь Иванъ Шишманъ, като не могълъ да се задържи нито въ Търново, нито въ Загорieto, нито въ Стара-планина, дошелъ въ София и се настанилъ въ крепостъта Урвичъ. И тукъ преживѣлъ съ велможитѣ и войската си седемъ години, докато най-после турцитѣ успѣли да го прогонятъ и отъ това му убѣжище.

Крепостъта Урвичъ¹⁾, за която споменава отецъ Паисий, се намира въ горния проломъ на рѣката Искъръ, на 21 километъръ отъ София за Самоковъ. Въ непроходимата по-рано камениста и урвиста тѣсна, на нѣколко чуки се е издигала силна крепостъ, следитѣ на която и до днесъ ясно личатъ. Че наистина крепостъта е била обитавана и бранена отъ царь, и то български, въ това ни убеждаватъ както народнитѣ сказания — пѣсни и приказки, — така и запазенитѣ имена на нѣкои мѣстности около крепостъта.

¹⁾ Крепостъ Урвичъ има и при селото Боженица, Орханийско (сега Ботевградско), която крепостъ се е бранила отъ Шишмановия боляринъ Севастъ Огвявъ. Мѣстность Урвичъ има и въ землището на с. Витолища, Македония.